

Zalán Tibor

Midőn nem mehetett Egerbe, a Kacsafesztiválra

Már egy hete csak a Kacsáról álmodom,
de a lét szétszorít,
nem hagyhatom itt Csaba hatalmas kolbász-
és hurkahalmait,

sem a színházat, mely, meg-megállva,
araszol fölfelé,
s szegény dramaturgnak mi egyéb a dolga,
hogy megdöglik belé.

Hej, Eger, s Dobónak büszke vára ott fönt,
messze hangzó sóhaj!
Lelkem átszáll téren és időn és munkán,
s feljajdul így: oh, jaj,

mikor lesz ismét jó Egerben szállásom,
s bor a poharamban?
Vigadjatok csak, ti északi vitézek,
s múllassatok rajtam!

Ám, ha szívetekben irgalom maradt
egy bujdosó iránt,
ejtsétek egy csöppjét le a földre borotoknak,
s hagyjátok a sok lányt

reám, kit a viharsarok szele pusztít,
s a vágyódás letör.
Mert van-e jobb medicina a bajra, mint
egy forró női öl?

Pataki István

dallamok múzsakacajra és dorombra

1.
a kéktaréjú helytállása

kéktaréjú kakasom
díszednek a dísze
megszolgálván hűséggel
büszke is e címre
kéktaréjú kakasom
begyében a vérem
kéktaréjú kakasom
berzenkedve ébred
kéktaréjú kakasom
bozótodra réved
kéktaréjú kakasom
keresi a résed
kéktaréjú kakasom
meg is leli mélyed
úgy kapirgál bévülről
emlékedbe vésed
kéktaréjú kakasom
nagyokat kurjongat
be kevés volt ez a rés
kéne még vagy öt-hat

2.
a szoknya dicsérete

hej ha szoknya nem volna
mi suhogna szebben
egész lényem átlengi
öröklét ha libben

suhogás és lebegés
mennyekig emeljen
szoknya lesz szemfedelem
és halotti leplem

3.
múzsák vigasztalása

körbeálltok koporsót
tátongó síromnál
könnyűtökkel töltitek
hej utánam vágyván

ott lebeg a koporsóm
könnyűitek színén
nem ereszt a föld alá
nem is megyek biz' én

azt hiszitek elragadt
pokol mély örvénye
pedig én egy bokorban
ölelésre készen

s ha trombitál gabriel
fújja majd unásig
bamba nép a föld alatt
jó nagyokat ásít

én pedig a bokorban
tüzes ölelésben
feltámadva ugyancsak
mint második zsenge

Barabás Zoltán

Lészen mesés torod

Régi borvers,
mint vesszőben
csöppnyi lélek,

épp csak kortes,
alig neszez,
mégis kérhet:

csak regélj
pajtás, amúgy
mindennek sora

Istennél vala:
az Ige szomja,
kenyérnek éhe

s a hegy leve.
Hát módjával
le vele...

Lásd cimbora,
ím körbefonja
egész valód

az ódon hordó
mély bíbora,
mely tölgyben

érett s várt,
hogy leszen
mesés torod,

váradi domb
lankás ölen
hű ivótáborod.

Nem használt az ím-ám

*Jóraivaló fehércseléd mondja
virtigli ákcentussal*

Mi fán terem à bor?
Titkolá tőlem Gábor,

Mert Koncz volt a szentem,
Szemeimet jól bekentem.

Reggel keltem rössel
Rozéval, kis vörössel.

Levék tőle vidám,
Nem használt az ím-ám.

Jöttek aztán szép sorban,
Mi jó s testes a borban,

Viktóriák, gyönyörű saszlák,
Kadarkák, meg a muszkák.

De ez már történelem,
Miján most megkérdzem:

Kinek kén' a nadragulya,
Kőkemény helyett a puha?